

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS **AUGUST 2026**

Dumnezeu poartă de grijă

CUPRINS

AUGUST 2026

1 EDITORIAL

Teodor Hutănu

Poartă Dumnezeu de grijă?
Adam și Iov – față în față

3 RAPOARTE

ADRA

Bilanțul ADRA România pentru anul 2025:
27.325 de persoane asistate

8 BISERICA DIN ROMÂNIA

Speranța TV

Botez special
al gaborilor adventiști

10 TEOLOGIE

Florin Lăiu

Probleme
în textul Primului Testament

17 FAMILIE

Marius Andrei

Iubirea după Paradis
Cum să trăiești
cu dezamăgirea în cuplu (I)

20 MISIUNE

Adventist Mission

Dumnezeu poartă de grijă

22 SPIRITUAL

Daniel Nățulescu

Trei lecții din Ghetsimani

26 SOCIAL

Adventist Review

Patruzeci de secunde

28 TINERET

Departamentul Tineret

Youth Alive: un spațiu sigur
pentru întrebările adolescenților

32 EDUCAȚIE

Judiel Roblero

Predarea inspirațională – o metodă folosită de Isus

34 SĂNĂTATE

Ana-Maria Zanfir

Păzește-ți inima mai mult decât orice (II)

38 BISERICA MONDIALĂ

ANN

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea,
recunoscută oficial drept cult creștin în Sri Lanka

41 PAGINA COPIILOR

Isabella Țăranu

Cărțile Vechiului Testament

POARTĂ DUMNEZEU DE GRIJĂ?

Adam și Iov – față în față

Pornim de la asigurarea rostită de Însuși Mântuitorul nostru: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Și pentru că suntem „la sfârșitul veacului”, confrunțați cu situații fără precedent (Daniel 12:1), involuntar, ajungem să verificăm dacă ne-am pus centura de siguranță: mai poartă Dumnezeu de grijă? Zilele luminoase, pline de certitudine, alternează cu zile întunecate, predispușe la îndoială. Tocmai din acest motiv, Matei reține expresia „în toate zilele”.

Adam este convins că Dumnezeu poartă de grijă: întreaga creație este dovada palpabilă. Apoi apare Eva, ajutorul potrivit și argumentul zdrobitor. Însă, într-o zi, în fața unei Eve transfigurate de farmecul fructului interzis, Adam, deși înțelege gravitatea momentului, migrează brusc de la încredere la îndoială. Adam „nu putea suporta gândul despărțirii de ea [Eva]. Îi lipsea credința în Creatorul lui binevoitor și plin de milă” (Ellen White, *Istoria mântuirii*, p. 36). Totuși, Creatorul care poartă de grijă întregii rase umane (Geneza 3:15) îi putea purta de grijă și Evei, în cazul în care Adam nu ar fi cedat. Probabil a revenit la această concluzie când a ajuns în afara Edenului.

În Edenul restabilit, Adam și Eva se vor întâlni cu Iov și soția sa. Ce gânduri și ce sentimente își vor împărtăși? Prefigurând această clipă a veșniciei, ne asigurăm propriul echilibru pentru „toate zilele”, mai ales acum, „la sfârșitul veacului”, „o vreme de strâmtorare” nemaiîntâlnită. Cartea Iov este despre suferința lui Iov, însă concluzia concluziilor este despre caracterul lui Dumnezeu, despre grija Sa pentru noi.

Soția lui Iov interpretează rolul Evei: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blessemă pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2:9). Sugerarea gestului sinucigaș (Leviticul 24:16) este formulată, fără știrea ei, după cuvintele lui Satana: „...sunt încredințat că te va blestema în față” (Iov 1:11; 2:5). Vrajmașul folosește o ultimă armă pentru a-L contrazice pe Dumnezeu cu privire la Iov.

Însă Iov nu cade. El nu gândește ca Adam: „Vorbești ca o femeie nebună. Ce, primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul?” (Iov 2:10). Dumnezeu poartă de grijă în toate zilele. Pentru soția lui Iov, zilele ajunseseră foarte rele, insuportabile: o mamă îndoliată de moartea subită a celor zece copii – trei fete și șapte băieți; o soție care nu mai suportă suferința de nedescris

Iov nu are nevoie de explicații.
Este convins și fericit că
Dumnezeu este aproape de el.
Mai mult decât o explicație,
Dumnezeu îi oferă prezența Sa.
„Acum ochiul meu Te-a văzut.”

a soțului. Îndemnul ei necugetat provine de la diavolul, care o surprinde într-un moment de prăbușire psihică și spirituală. Iată că Dumnezeu poartă de grijă și în aceste situații: Iov nu o insultă, numind-o „nebună”, ci o trezește la rațiunea credinței; Dumnezeu Însuși nu o mustră (ca pe prietenii lui Iov), ci o face părtașă la restabilirea familiei (alți zece copii!) și a prosperității îndoite (Iov 42:10). Nu doar Iov, dar și soția lui este ireversibil convinsă că Dumnezeu poartă de grijă.

De ce este atât de vehement Satana în promovarea acestui neadevăr? Trăim într-o atmosferă grav poluată de *fake news*. La început au fost știrile false cu privire la Dumnezeu (Apocalipsa 12:7). Oricât de mult realitatea a demonstrat contrariul, Satana nu și-a încetat propaganda, ținându-i chiar și pe cei mai loiali credincioși (Matei 24:24). Acolo unde Adam a căzut, Iov a reușit. Prin al doilea Adam, Mântuitorul Isus Hristos, Evei și tuturor urmașilor ei le este deschisă poarta trecerii de partea lui Dumnezeu. De partea celor care cred că Dumnezeu poartă cu adevărat de grijă. „În toate zilele!”

Zilele de strâmtorare anunțate de profetul Daniel conțin un ingredient prezent în rețeta lui Iov. Dialogul desfășurat în cer, între Dumnezeu și Satana (Iov 1:6-12; 2:1-6), este total necunoscut pe pământ – nici Iov, nici soția lui, nici prietenii lui nu au această informație. Este vorba despre

un test perfect, pe care Iov îl trece cu succes (Iov 2:10). Deși este copleșit de suferință, deși nu-și poate explica tot ce se întâmplă cu el, Iov nu renunță la încrederea că Dumnezeu poartă de grijă (Iov 19:25). Nici la final, Dumnezeu nu-i spune lui Iov: „Hai să-ți explic ce s-a întâmplat în cer.” Niciun cuvânt despre discuția cu Satana! Iov nu are nevoie de explicații. Este convins și fericit că Dumnezeu este aproape de el. Mai mult decât o explicație, Dumnezeu îi oferă prezența Sa. După întâlnirea cu Dumnezeu, Iov nu spune: „Acum am înțeles totul!”, ci: „Acum ochiul meu Te-a văzut” (Iov 42:5).

„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

„Isus, Prieten minunat,
Prin orice-ar fi să vină,
Pe brațul Său eu sunt purtat
În pace și lumină;
Și niciun pas pe calea mea
El singur nu mă lasă,
De parc-am început deja
Vecia cea frumoasă...”

(*Imnuri creștine*, nr. 90)

Din cer, Dumnezeu declară că Iov este neprihănit (Iov 1:8). Satana contestă (Iov 1:9). Iov dovedește că Dumnezeu are dreptate (Iov 2:10). La botezul Său, Isus este declarat din cer de Tatăl Său „Fiul Meu preaiubit”. Urmează ispitirea, misiunea și răstignirea – permanent confirmând identitatea anunțată de Tatăl. Eu și tu, botezați și declarați fii și fiice ale lui Dumnezeu, suntem argumente vii și de necontestat în favoarea lui Dumnezeu, în marea confruntare cu Satana. Dumnezeu ne poartă de grijă, pentru ca noi să reușim. Într-o zi, vom asista și noi la întrevederea dintre Adam și Eva cu Iov și soția sa. Amin! ♦

TEODOR HUȚANU,
pastor pensionar

BILANȚUL ADRA ROMÂNIA PENTRU ANUL 2025:

27.325 de persoane asistate

*ADRA a fost prezentă acolo unde nevoile au fost cele mai mari:
în sprijinul copiilor care au nevoie de un viitor mai bun, în ajutorul sinistraților
afecți de calamități și al tuturor persoanelor aflate în suferință.*

*Slujim umanității astfel încât
toți să conviețuiască așa cum
Dumnezeu a plănuț.*

ADRA.ro

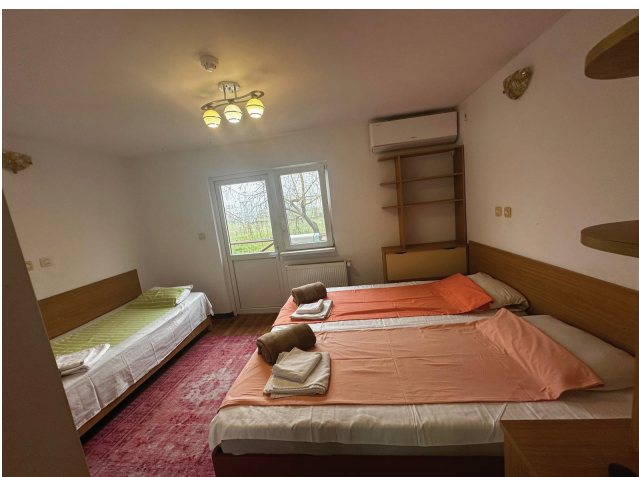
2025	1990–2025
	
1	1
DUMNEZEU	DUMNEZEU
1	36
AN	ANI
37	467
CASE	CASE
98	1.565
PROIECTE	PROIECTE
435	12.336
PARTENERI	PARTENERI
2.330	136.474
VOLUNTARI	VOLUNTARI
10.752	52.759
SPONSORI	SPONSORI
27.325	1.954.684
BENEFICIARI	BENEFICIARI
3.641.326	32.195.522
DOLARI	DOLARI

Joi, 4 iunie 2026, la sediul general al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, a avut loc Adunarea Generală a membrilor Agenției Adventiste pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România, în cadrul căreia a fost evaluată activitatea organizației aferentă anului 2025 și a fost prezentat bilanțul contabil încheiat la 31 decembrie 2025.

În cadrul întâlnirii, s-au validat proiectele ADRA 2025–2026 și raportul de progres al strategiei ADCOM din ultimul an. De asemenea, s-au punctat implicarea celor 117 invitați speciali în ședințele lunare naționale ADRA România, raportul SMS 2025, raportul și perspectivele departamentului Marketing și Comunicare, raportul administratorului BILANȚ 2025, raportul resurse umane, NEMP – Planul Național de Management al Situațiilor de Urgență, raport accesare fonduri, cele 30 de campanii realizate de-a lungul implementării proiectului „Împreună pentru oameni”, aspectele financiare legate de standardele umanitare obligatorii pentru depozite și amprenta administrativă necesară dezvoltării infrastructurii celor șapte direcții logistice, precum și cele două proiecte abordate cu prioritate în anii 2025 și 2026, respectiv: „Casa ADRA” și „Vreau la școală!”.

În urma analizei, ADRA România și-a îndeplinit obiectivele propuse pentru anul 2025, implementând cu succes, pe parcursul anului, 98 de proiecte din portofoliul asociației, dintre care patru în afara țării: Malawi și Namibia, Africa – „Sprijină un copil din Africa”, teritoriul Cisiordaniei – „Speranță pentru Gaza / Cisiordania”, Myanmar, Asia de Sud-Est – „Speranță pentru Myanmar – 2025”.

După cum este menționat și în numele organizației, ordinea priorităților de asistare este: dezvoltarea, refacerea și ajutorul. Pe parcursul anului 2025, ADRA a avut în prim-plan asistarea victimelor dezastrelor naturale, și nu numai. Proiectele au fost implementate prin acțiuni ce au răspuns

nevoilor imediate ale victimelor dezastrelor prin hrană, apă, kituri de igienă, îmbrăcăminte, precum și reconstrucția sau refacerea locuințelor afectate. Totodată, ADRA România a reușit să implementeze cu succes și proiecte pentru educație de bază și sănătate primară, lupta împotriva violenței în familie, asistarea victimelor dezastrelor naturale și asistarea persoanelor defavorizate pentru un număr de 27.325 de persoane asistate. Aria de implementare a proiectelor a avut în vedere „Declarația de Acțiune” a organizației:

ADRA are în atenție omul aflat în dificultate, răspunzând nevoilor sale fundamentale. Din acest motiv, cele cinci portofolii de interes ADRA confirmă prezența membrilor ei acolo unde este semnalată o nevoie. Astfel, activitățile specifice se adresează următoarelor domenii esențiale: dezvoltare economică, educație de bază și sănătate primară, lupta împotriva violenței în familie, asistarea victimelor dezastrelor naturale și asistarea categoriilor sociale defavorizate. ADRA România promovează un viitor mai bun!

Îmbunătățirea condițiilor de viață și dezvoltarea comunității locale au fost obiectivele urmărite prin cele 37 de case sociale construite sau reconstruite de ADRA România în anul 2025, prin proiectele „În sfârșit, acasă!” (îmbunătățirea condițiilor de viață pentru familii aflate în situație de risc), „Reclădind speranțe” (răspuns de urgență oferit familiilor după ce casele acestora au fost afectate de incendii) și „Speranță mai presus de ape” (îmbunătățirea spațiului locativ prin construirea sau reconstruirea caselor pentru familiile afectate de dezastre naturale). Prin proiectele de construcții de case, ADRA România se implică în mod special în susținerea familiilor numeroase, construind locuințe familiale pentru cei care trăiesc în condiții grele, dar având dorință de a munci.

În cadrul Adunării Generale a Asociației ADRA România, s-a aprobat bilanțul contabil la 31 decembrie 2025, constatându-se la partea de venituri totale suma de

16.615.697,26 lei, iar la partea de cheltuieli suma de 16.278.549,02 lei, rezultând un excedent de 337.148,24 lei, lucrul acesta fiind posibil ca urmare a finanțărilor externe accesate. Din excedentul realizat, s-a repartizat suma de 100.000 lei pentru majorarea depozitului aferent situațiilor de urgență. Situațiile financiare au fost întocmite conform ordinului nr. 3.103 din 24 noiembrie 2017 privind aprobarea reglementărilor contabile pentru persoanele juridice fără scop patrimonial, cu modificările și completările ulterioare.

„Această ședință a Board-ului ADRA, dedicată bilanțului pentru anul 2025, a reprezentat o nouă ocazie de a constata rezultatele pozitive ale întregii activități desfășurate. Dincolo de cifre, acest moment a evidențiat încă o dată unitatea profundă a echipei și competența remarcabilă a fiecărui membru în parte. Evaluarea ne-a arătat că, prin fiecare proiect implementat, ADRA a fost prezentă acolo unde nevoile au fost cele mai mari: în sprijinul copiilor care au nevoie de un viitor mai bun, în ajutorul sinistraților afectați de calamități și al tuturor persoanelor aflate în suferință. Ca membru al Board-ului, privesc cu recunoștință acest bilanț pozitiv, care demonstrează că profesionalismul, îmbinat cu o misiune comună și cu valorile compasiunii, transformă empatia în sprijin concret și salvator

pentru comunitate”, a declarat Georgel Pîrlitu, prim-vicepreședinte ADRA România.

„Bilanțul ADRA România pentru anul 2025 evidențiază încă o dată impactul și relevanța activității desfășurate în slujba celor aflați în nevoie. Grijă față de persoanele vulnerabile, atenția acordată copiilor din medii defavorizate și implicarea în sprijinirea celor aflați în situații de abuz sau criză reprezintă expresii concrete ale misiunii ADRA România. În aceste direcții se regăsește o coerență constantă între valori și acțiune, vizibilă în modul în care sunt gândite și implementate intervențiile în comunitate. Echipa ADRA se distinge prin profesionalism, rigoare și responsabilitate în administrarea resurselor, cultivând un standard înalt de transparență și eficiență, astfel încât fiecare contribuție să fie transformată într-un impact social real și durabil. Rezultatele prezentate în acest bilanț confirmă faptul că dedicarea, competența și spiritul de slujire rămân elemente definitorii ale activității ADRA România”, a declarat Gelu Poenariu, membru al Bordului ADRA România.

„Anul 2025 a reprezentat pentru ADRA România o nouă confirmare a faptului că atunci când credința, compasiunea și profesionalismul lucrează împreună, rezultatele pot transforma vieți și comunități întregi. Prin fiecare proiect implementat, fiecare intervenție umanitară și fiecare persoană sprijinită,

am urmărit să aducem speranță acolo unde provocările au fost cele mai mari. În spatele fiecărei realizări se află dedicarea unei echipe extraordinare, implicarea voluntarilor, încrederea partenerilor și generozitatea susținătorilor noștri. Privind cu recunoștință la tot ceea ce am realizat în acest an, suntem conștienți că fiecare pas înainte a fost posibil prin călăuzirea lui Dumnezeu și prin efortul comun al tuturor celor care cred în misiunea ADRA. Cu aceeași determinare și responsabilitate, vom continua să slujim umanitatea, să răspundem nevoilor celor vulnerabili și să construim oportunități pentru un viitor mai bun. Credem că, împreună cu Dumnezeu și alături de cei care ne sunt parteneri în această lucrare, putem continua să fim un instrument al speranței, al solidarității și al schimbării în societate”, a declarat Robert Georgescu, director executiv ADRA România.

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor

– ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după motto-ul „Dreptate. Compasiune. Dragoste”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. Furnizor de servicii sociale acreditat, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații neguvernamentale din lume, fiind activă în 118 țări și având la bază filozofia care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a *sluji umanității, astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuțit.* 🏳️

ADRA România

Textul a fost preluat integral de aici:

<https://adra.ro/stiri/bilant-de-an-2025-pentru-adra-romania-un-numar-de-27-325-de-persoane-asistate.html>

BOTEZ SPECIAL

al gaborilor adventiști

La Târgu Mureș, 51 de persoane din comunitatea gaborilor adventiști au încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez. Evenimentul intitulat „Bucuria Cerului” a fost momentul final al unei lucrări misionare începute cu mai multe luni înainte. Pastorii, liderii locali și membrii bisericilor au fost alături de candidați în perioada de pregătire spirituală.

Lucrarea care a condus la botezul comun de la Târgu Mureș a început prin-o serie de întâlniri publice susținute de evangelistul John Jawaratnam.

Între 7 și 14 februarie, la Sala „Mihai Eminescu”, între 500 și 600 de persoane au participat în fiecare seară la prezentările biblice, iar mulți dintre cei prezenți și-au exprimat dorința de a-L urma pe Hristos.

După încheierea campaniei, evangelistul John Jawaratnam, pastorii și liderii locali au continuat lucrarea prin vizite pastorale în comunitățile din zonă. Aceste întâlniri au oferit ocazia unor discuții personale cu cei care doreau să se pregătească pentru botez și au contribuit la clarificarea deciziei lor spirituale.

Următorul pas a fost înscrierea oficială a candidaților și înaintarea listei către Comitetul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Transilvania de Sud, în vederea organizării botezului comun. Între 7 martie și 16 mai, candidații au parcurs o perioadă intensă de pregătire spirituală și examinare în cadrul bisericilor locale. Pastorii și membrii comunităților i-au însoțit în acest parcurs de ucenicie și integrare, astfel încât decizia lor să fie una conștientă și bine fundamentată pe învățăturile Scripturii.

Momentul culminant s-a desfășurat pe 30 mai, când cele 51 de persoane au

mărturisit public credința lor în Isus Hristos prin botez. Atmosfera a fost marcată de emoție, recunoștință și bucurie, confirmând faptul că lucrarea lui Dumnezeu continuă să transforme vieți și să aducă oameni în familia Sa.

„Bucuria Cerului” a fost mărturia unui efort divino-uman început în luna februarie și susținut prin implicarea evangelistului John Jawaratnam, a pastorilor, a liderilor locali și a membrilor bisericilor din Transilvania de Sud. Cele 51 de persoane botezate reprezintă 51 de istorii personale de credință, speranță și transformare.

Pentru familii, comunități și slujitorii implicați, botezul comun de la Târgu Mureș a fost un moment de recunoștință și bucurie. Evenimentul a arătat modul în care Dumnezeu continuă să lucreze în inimile oamenilor și să transforme vieți. 🌿

Preluare de la Speranța TV

PROBLEME

în textul Primului Testament

Introducere

Articolul anterior din această serie conținea o scurtă prezentare a teologiei inspirației în lumina afirmațiilor lui Calvin Stowe și ale E.G. White, pe care o consider realistă. Am arătat apoi și afirmațiile E.G. White despre problemele textuale din manuscrisele vechi ale Bibliei și am prezentat pe scurt versiunile antice ale Primului Testament, atât manuscrisele ebraice, cât și traducerile foarte importante făcute în Antichitate: în greacă, latină, iudeo-aramaică și siriacă (aramaică creștină).

Toate versiunile menționate, împreună cu Textul Masoretic (pe care-l notăm TM), sunt martore ale existenței unui text ebraic moștenit de la marele cărturar și preot Ezra (secolul al V-lea î.H.). Ezra i-a înarmat pe leviții repatriați cu copii ale Scripturilor preexilice și exilice, care fuseseră păstrate.¹

Am anunțat apoi că vom discuta diferențele dintre manuscrisele și versiunile Primului Testament.² Cea mai veche și mai importantă traducere a Primului Testament este Versiunea Greacă Veche (G). Aceasta se numește adesea Septuaginta („Șaptezeci”/LXX), după legenda că ar fi fost realizată de 70 de traducători evrei. Celelalte versiuni sunt dependente atât de TM, cât și de LXX.

Deși textul grecesc este o traducere din ebraică, el are diferențe numeroase față de textul ebraic tradițional (Masoretic). Diferențele acestea au două explicații principale:

1. Textul Grecesc (G) a fost tradus după manuscrise ebraice diferite (documentate prin descoperirile de la Marea Moartă).
2. Ca în orice traducere, rezultatul a fost influențat de anumite aspecte care depind de traducător, cum ar fi:
 - a. tendința de a traduce mai literal, sau mai liber;
 - b. traducerea interpretativă;
 - c. limite în cunoașterea limbii vechi (ebraica din epoca elenistică nu mai era la curent cu toate denumirile din epoca lui Moise și a Profeților).

Cronologia din Geneza 5

Cea mai importantă diferență dintre textul ebraic moștenit și textul grecesc – care reflectă alte manuscrise ebraice decât cele moștenite –, este cronologia genealogiilor din Geneza 5 și 11.

În Geneza 5, vârsta nașterii primului băiat la fiecare patriarh apare – de obicei – mai mare cu 100 de ani, în versiunea greacă: Adam (TM: 130 ani; LXX: 230 ani), Set (105/205), Enos (90/190), Cainan (70/170),

Mahalaleel (65/165), Iared (162/162), Enoh (65/165), Metusala (187/167), Lameh (182/188), Noe (500/500). Excepție face Metusala și Lameh, ale căror vârste de paternitate sunt scăzute, pentru a nu-i lăsa pe aceștia să trăiască după Potop.

Dar durata vieții coincide în ambele versiuni, la fiecare patriarh. De exemplu, Set a trăit 912 ani, după oricare versiune antică. Dar durata vieții de la nașterea primului băiat până la moarte este după TM: 807 ani, iar după LXX, 707 ani.

Istoricul evreu antic Ioséf ben Matityahu (numit în latină Titus Flavius Iosephus), un contemporan mai tânăr al apostolului Ioan, redă vârstele patriarhilor antediluvieni la nașterea primilor lor băieți la fel ca în LXX, cu două excepții: Metusala și Lameh, pentru care confirmă variantele din TM (187 și, respectiv, 182).

Unele deosebiri există și în Textul Samaritan (SAM), care este ebraic. În SAM, cei mai mulți patriarhi antediluvieni dau naștere primului băiat la aceleași vârste care sunt menționate și în TM. Dar în trei cazuri apar vârste ale procreării mai mici decât cele din TM: Iared (62), Metusala (67), Lameh (53).

În aceste trei cazuri din SAM este diferită durata vieții patriarhului de la nașterea primului băiat până la moarte: Iared a mai trăit 785 ani, Metusala – 653, Lameh – 600. Durata totală a vieții acestor patriarhi, după SAM a fost: Iared – 962 ani; Metusala – 720; Lameh – 653. Aceste date sunt compatibile între ele, dar sunt diferite de datele pe care ni le oferă atât TM, cât și LXX.

Asemenea deosebiri ne fac să ne întrebăm care dintre aceste trei versiuni este mai exactă? Diferențele provin probabil din antichitatea greco-romană și nu pot fi explicate ca simple erori scribale. În mod evident, au existat cândva cel puțin două versiuni ale textului ebraic, martore ale unor modificări, probabil cu scopuri cronologice și pentru corectarea unei modificări

anterioare. Evreii au standardizat una din aceste versiuni (TM), dar nimeni nu știe cum arăta inițial textul.

O dovadă a alterării deliberate a textului este aceea că, în LXX, Metusala și Lameh ar mai fi trăit 14 ani și respectiv 5 ani după Potop, deși toate versiunile afirmă că a supraviețuit numai familia lui Noe. Observând problema, unii corectori ai Textului Grecesc au ajustat datele în așa fel, încât amândoi acești patriarhi să moară în anul Potopului, așa cum apare în unele manuscrise LXX. Dar și faptul că, după TM, Metusala moare în anul Potopului, iar, după SAM, Iared moare în anul Potopului sunt semne de ajustare intenționată a cifrelor.

Învățații bibliști nu au ajuns la un consens cu privire la versiunea cea mai apropiată de forma originală. Cel mai plauzibil este că toate aceste trei versiuni descind dintr-un text arhaic, de mult dispărut, care a fost modificat. De aici și avertizarea că nu putem avea o cronologie exactă a timpului trecut de la Creație până astăzi. Toate calculele cronologiei patriarhale, în care unii au investit o viață, nu ajută la nimic.

Dar, în ciuda nesiguranței cifrelor, ceea ce au în comun cele trei tradiții textuale este imaginea unei vitalități și longevități extraordinare a antediluvienilor. Datele din Geneza 5 sugerează că acești oameni atingeau maturitatea reproductivă la vârste neobișnuit de înaintate. În biologie există adesea o legătură între longevitate, ritmul dezvoltării organismului și vârsta reproducției. Dacă această logică este aplicată antediluvienilor, atunci perioada lor de creștere somatică ar fi putut fi mult prelungită.

**Ezra i-a înarmat pe leviții
repatriați cu copii ale Scrip-
turilor preexilice și exilice,
care fuseseră păstrate.**

Texte diferite. Același mesaj.

*În spatele
fiecărui manuscris
se află aceeași căutare:
păstrarea fidelă
a Cuvântului.*

Astfel, după analogia cu omul modern – care poate continua să crească până în jurul vârstei de 20-21 de ani – un antediluvian s-ar fi putut maturiza fizic mult mai târziu, poate chiar spre vârste apropiate de un secol.

Cronologia din Geneza 11:10-32

Tabela patriarhilor din Geneza 11 conține zece nume, ca și cea din Geneza 10. Această preferință pentru un număr rotund și pentru o listă schematică sugerează dorința autorului de a nu oferi o listă exhaustivă, ci atât cât cititorul să țină minte, pentru scopuri practice. La fel face Matei cu genealogia lui Isus, împărțind-o schematic în trei perioade de câte 14, cu prețul ignorării multor generații. De asemenea, Ezra (7:1-5) recită numele strămoșilor lui până la Aaron, doar 17 generații, menționând numele cele mai importante. În realitate, trebuie să fi fost aproape 40 de generații. Nici cele 23 de generații preotești până la exil din 1 Cronici 6 nu acoperă timpul scurs.

Problema cronologiei din Geneza 11 este asemănătoare cu cea din Geneza 5. Urmăriți comparația dintre TM și LXX, în ce privește vârsta tatălui la nașterea primului băiat: Sem (100/100), Arpacșad (35/135),³ Șélah (30/130), Eber (34/134), Péleg (30/130), Reu (32/132), Serug (30/130), Nahor (79), Terah (70/70), Avraam (2.166 î.H.).

După datele genealogice, de la Potop și până la nașterea lui Avram au fost numai 292 de ani. Potopul ar fi avut loc astfel în 2458 î.H. Oricum, ar fi fost extrem de

puțin timp pentru a apărea popoarele lumii și marile civilizații cunoscute și chiar menționate în vremea lui Avraam: Sumer, Elam, Siria, Canaan, Egipt etc. Pe de altă parte, umflarea numerelor din LXX ne duce la un timp de 942 ani de la Potop la nașterea lui Avraam, datând astfel Potopul mai devreme (3108 î.H.). Datele stabilite de istorici pentru începutul marilor civilizații orientale sunt însă mai adânci (4000-5000 î.H.). Dar este foarte dificil să decidem vârsta civilizației postdiluviene, fie după textul biblic – care din ele? –, fie după studiile cronologice făcute de istorici – care adăncesc tot mai mult timpul, până la oamenii peșterilor.

Un alt mod de a evalua acuratețea acestor cifre din TM este și timpul „împărțirii pământului”, adică al unei dispersări majore a triburilor care vorbeau limbi diferite, în urma incidentului de la Babel⁴, la momentul nașterii lui Péleg, ar însemna doar 101 ani de la Potop. Ar fi fost suficient timp pentru a se naște atât de mulți oameni? Pentru a construi o cetate și apoi a declanșa o separare majoră ca aceea menționată în Geneza 10, ar fi fost nevoie de mai mult timp. LXX însumează 401 de ani până la nașterea lui Peleg. Este un număr mai rezonabil, dar nu știm dacă numerele din LXX sunt corecte.

Încă două detalii interesante merită cântărite. După TM, longevitatea patriarhilor de după Potop scade brusc în trei trepte. Sem trăiește în total 600 de ani; următorii trei descendenți trăiesc între 430 și 464 de ani; alți trei după ei trăiesc între 230 și 239 ani, iar ultimii trei trăiesc între 138 și 175 de ani. Este dificil de evaluat acest aspect, dar din aceste calcule rezultă că patriarhul Sem ar fi supraviețuit celor 10 generații care i-au urmat și ar fi murit la vreo 35 de ani după moartea lui Avraam. (!) Dar dacă acest fapt ar fi fost real, rămâne întrebarea: De ce în istoria lui Terah și a lui Avraam, Sem nu are niciun rol?⁵

**După TM, patriarhul Sem
ar fi supraviețuit celor 10 generații
care i-au urmat și
ar fi murit la vreo 35 de ani
după moartea lui Avraam (!)**

**Genealogia din Geneza 11
este schematică și trebuie
să fi fost selectivă.
Dar numele menționate
sunt autentice: toate sunt
semitice și arhaice.**

Este evident că numerele genealogiei din Geneza 11 sunt mai problematice decât cele din Geneza 5. Totuși, ele confirmă că și după Potop oamenii au fost destul de longevivi un timp, chiar dacă vârstele au scăzut mult. Este probabil însă că au trecut mult mai multe generații de la Potop la Avraam. Genealogia este schematică și trebuie să fi fost selectivă. Dar numele menționate sunt autentice: toate sunt semitice și arhaice.

Istoria lui David

O altă distincție majoră între LXX și TM este în istoria lui David, din 1 Samuel 17–18. În TM, textul este mai lung decât în LXX cu circa 50 de versete. Forma scurtă din LXX se poate dovedi ca fiind mai veche, deoarece este coerentă istoric și cronologic. În TM istoria este mai bogată, deoarece au fost inserate câteva episoade în plus, dar cu prețul unor inadvertențe cronologice.

Poate v-ați întrebat vreodată cum de Saul nu-l recunoaște pe David, când a venit să se bată cu Goliat (1 Samuel 17:55), de vreme ce, în capitolul anterior, David stătuse la curtea lui Saul, alungând duhul rău cu cântecul său (1 Samuel 16:14-23). Acesta este un prim efect al inserării unor episoade reale, dar nu întotdeauna la locul potrivit.

Următoarele pasaje apar doar în TM, prin urmare, în toate bibliile catolice și protestante, care sunt traduse după TM. Ele lipsesc în LXX și în bibliile ortodoxe care au fost traduse după LXX:

1 Samuel 17:12-31

(David și frații săi pe front).

1 Samuel 17:41,48b,50
(Precizări neesențiale).

1 Samuel 17:55-58
(Saul vrea să-l cunoască pe David).

1 Samuel 18:1-6a
(Ionatan și poporul se atașează de David).

1 Samuel 18:10-11
(Tentativa lui Saul de a-l străpunge pe David).

1 Samuel 18:17-19,21b
(Saul caută să-l facă pe David ginere).

1 Samuel 18:29b-30
(Succesul lui David).

Încercați să citiți capitolele 17 și 18 fără aceste pasaje și verificați dacă istorisirea este coerentă. Ce se poate deduce de aici? Că nu avem o singură versiune a cărții lui Samuel, ci cel puțin două. Ambele reflectă episoade autentice, dar reprezintă faze de redactare diferite. Fragmentul ebraic 4QSam^a descoperit la Qumran se potrivește adesea cu LXX, ceea ce dovedește că „minusurile” din LXX nu sunt pasaje „furate” de traducători, ci vechi adaosuri editoriale la TM.

Alte diferențe majore între versiunile TM și LXX

Cea mai spectaculoasă diferență dintre cele două versiuni se poate observa în cartea lui Ieremia. În LXX, cartea este cu aproape 15% mai scurtă și are o ordine diferită a capitolelor. În LXX, oracolele profetice împotriva neamurilor păgâne au fost atașate exact după capitolul 25:13, pe când în TM apar în capitolele 46–51. Fragmentele ebraice descoperite la Qumran par să reflecte mai mult decât o singură ediție a cărții.

De altfel, însăși cartea lui Ieremia sugerează că scrierea a avut o poveste lungă. A existat o colecție inițială a profețiilor lui Ieremia, făcută de Baruc. Întrucât acel manuscris a fost ars, Baruc a primit instrucțiunea

să rescrie totul, adăugând multe altele (Ieremia 36:32). S-a adăugat apoi textul scris în Iudeea după căderea Ierusalimului și apoi oracolele anti-egiptene, care au fost scrise în Egipt. În final, avem două linii de transmitere a cărții: una mai scurtă, reflectată în greacă (LXX), și una mai lungă și diferit structurată, în TM. Ambele reprezintă în aceeași măsură cuvântul inspirat al lui Dumnezeu rostit prin profetul Ieremia. Pentru cei care cred în inspirația mesajului, nu a textului, aceste diferențe nu schimbă nimic.

Pentru comparație

Am putea ilustra cu cartea lui Ellen White, *Tragedia veacurilor* (*The Great Controversy*), care a avut o versiune precursore modestă în 1858 și o versiune mai impunătoare în 1884, apoi o primă ediție majoră publicată în 1888. Mai târziu, în 1911, cu sprijinul unui comitet editorial, autoarea a făcut o serie de corecturi și modificări, autorizând o ediție îmbunătățită și arătând prin aceasta, fără cuvinte, că inspirația nu se ascunde prin cotloanele textului, sau în „exactitatea” unor afirmații secundare, ci în mesajul celor scrise.

Dar fenomenul devine și mai interesant când pe la 1890, la cererea fraților

din America Latină, se introduce un nou capitol în carte, cu titlul „El despertar de España” (Redeșteptarea din Spania), cu mențiunea scrisă: „Acest capitol a fost compilat de C.C. Crisler și H.H. Hall și introdus în această carte cu aprobarea autoarei.” Crisler fusese secretarul literar (editorial) al lui Ellen White, iar Hall era competent în istorie și slujea Editura Adventistă Pacific Press din California.

Diferențele mai mari sau mai mici dintre manuscrisele biblice, fie datorate unor ediții succesive ale autorilor inspirați, fie datorate unor inserări editoriale, nu au stricat mesajul lui Dumnezeu. Filologii și traducătorii clarifică multe detalii, dar ei nu „îmbunătățesc” inspirația, ci îi clarifică mesajul. 🍷

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

NOTE

¹ Josephus menționează în cartea *Contra lui Apion* (1:38-41) că iudeii au păstrat Sfintele Scripturi rămase de la Moise și de la ceilalți profeți până în timpul șahișahului Artaxerxe (contemporan cu Ezra și Neemia). Josephus recunoaște că și după aceea s-au mai scris cărți (cele pe care le numim astăzi *apocrife* și *pseudoepigrafe*), dar că acestea nu au fost considerate ca având aceeași autoritate cu cele scrise până la Artaxerxe, deoarece după epoca lui Artaxerxe nu a mai existat o succesiune de profeți.

² Preferăm denumirea de „Primul” în loc de „Vechiul”, pentru a nu sugera că Biblia este învechită, și pentru a respecta obiceiul din mediul academic și al dialogului interreligios.

³ După Arpacșad, LXX introduce un Cainan/Cainam (cu numele copiat din Geneza 5:9 și vârsta copiată de la următorul patriarh Șelah. Acest plus apare și în genealogia din Luca 3:36, deoarece Luca s-a orientat după LXX.

⁴ Menționarea „împărțirii pământului” în Geneza 10, unde este descrisă dispersarea familiilor de iafetiți, hamiti și semiți, este semnificativă. Sugestia unora de a identifica acest eveniment cu deriva continentală nu este acceptabilă, deoarece: 1. Termenul ebraic pentru „pământ” (‘éret) se referă la țară, întinderea lumii, sol, teren; niciodată nu are sensul de planetă sau glob. 2. Ipoteza deriverii continentelor, formulată de Alfred Wegener (1880-1930) se raportează la un timp foarte lung, de peste 120 milioane de ani, în care timp, continentele s-au rupt și s-au deplasat cu viteza de câțiva centimetri pe an. Un asemenea „eveniment” nu putea marca nașterea unui copil. Dacă însă am presupune o deplasare rapidă, aceasta ar fi fost catastrofală pentru lumea de după Potop.

⁵ Tradiția care îl identifică pe Melhisedec cu Sem este o tentativă iudaică de a justifica de ce Avraam a dat zeciuială unui alt rege-preot. Dar a ne imagina că cetățenii din Urusalimu (Șalem), cunoscută cetate canaanită, l-ar fi chemat de la capătul lumii pe un om în vârstă de peste 500 de ani ca să domnească peste ei, ar fi un scenariu fantastic. Numele Malki-țedeq este tipic regal canaanit, ca și Adoni-țedeq din Iosua 10:1,3.

Diferențele dintre manuscrisele biblice, fie datorate unor ediții succesive ale autorilor inspirați, fie datorate unor inserări editoriale, nu au stricat mesajul lui Dumnezeu. Filologii și traducătorii nu „îmbunătățesc” inspirația, ci îi clarifică mesajul.

Familie

Iubirea după Paradis
CUM SĂ TRĂIEȘTI
cu dezamăgirile în cuplu (1)

Există un moment în viața multor cupluri când își dau seama că nu mai trăiesc în „paradisul” pe care și l-au imaginat la început. Nu este neapărat vorba despre lipsa iubirii, ci despre întâlnirea cu realitatea: o boală care schimbă planurile, un copil pierdut, o trădare, dificultăți financiare, un vis care nu se mai împlinește sau pur și simplu constatarea că viața împreună este mult mai complicată decât au crezut. În astfel de momente, nu doar speranțele sunt rănite, ci și relația însăși. Cum poate un cuplu să continue atunci când simte că a pierdut ceva ce nu va mai putea recupera niciodată?

În mod surprinzător, prima familie din istoria omenirii cunoaște exact această experiență. De obicei, citim relatarea din Geneza concentrându-ne asupra păcatului și consecințelor lui. Însă există un detaliu pe care îl trecem adesea cu vederea: Adam și Eva nu au încetat să fie soț și soție după ce au fost izgoniți din Eden. Au fost nevoiți să învețe să trăiască împreună într-o lume pe care niciunul nu și-o dorea, purtând în suflet amintirea a ceea ce fusese și durerea a ceea ce nu mai putea fi.

Dacă am descrie experiența lor în limbajul de astăzi, am putea spune că au traversat o traumă existențială. Au cunoscut rușinea, vinovăția, pierderea și conflictul. Totuși, istoria lor nu este doar povestea unui paradis pierdut, ci și povestea unui

cuplu care a învățat să meargă mai departe, sprijinindu-se pe promisiunea lui Dumnezeu. Tocmai de aceea, Adam și Eva pot deveni primii și, poate, cei mai relevanți învățători despre cum se poate trăi cu dezamăgirile și rănille adânci fără ca acestea să aibă ultimul cuvânt asupra căsniciei.

1. Fiecare cuplu are un Eden pierdut

Nu știm cât timp au trăit Adam și Eva în Eden. Dar știm suficient cât să înțelegem că acolo au cunoscut viața așa cum o gândise Dumnezeu: fără teamă, fără rușine, fără neînțelegeri și fără moarte. Relația lor nu era umbrită de suspiciuni, de reproșuri sau de amintirea unor răni. Totul inspira siguranță, încredere și bucuria prezenței lui Dumnezeu.

Apoi, într-o singură zi, totul s-a schimbat. Au pierdut locul în care se simțeau acasă. Au pierdut liniștea sufletească, înocența și certitudinea că viitorul va fi întotdeauna bun. Din acel moment, fiecare dimineată le amintea că trăiau într-o lume care nu mai era aceeași. Relația lor avea să fie pusă la încercare de tensiuni pe care înainte nici nu și le-ar fi putut imagina.

Poate tocmai aici experiența lor se întâlnește cu a noastră. Nu toate cuplurile își pierd Edenul în același timp. Uneori este un eveniment dramatic, alteori doar descoperirea treptată că viața împreună nu seamănă cu visul dorit. În astfel de momente, adevărata durere nu este doar ceea ce s-a întâmplat, ci și conștientizarea faptului că un anumit viitor nu va mai exista niciodată.

Este important de observat că Dumnezeu nu le cere să se prefacă, să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Edenul a fost cu adevărat pierdut. Durerea era reală. Lacrimile erau justificate. Credința autentică nu înseamnă negarea suferinței, ci curajul de a-L lăsa pe Dumnezeu să ne însoțească prin ea.

Poate că primul pas spre vindecarea unui cuplu este tocmai acesta: să recunoască sincer că a pierdut ceva. Numai cine

Numai cine acceptă realitatea pierderii poate începe să descopere că Dumnezeu este capabil să deschidă un drum nou, chiar și atunci când întoarcerea în Paradis nu mai este posibilă.

acceptă realitatea pierderii poate începe să descopere că Dumnezeu este capabil să deschidă un drum nou, chiar și atunci când întoarcerea în Paradis nu mai este posibilă.

După traumă, primul instinct este să găsim un vinovat.

Unul dintre cele mai dureroase efecte ale suferinței este că ea schimbă felul în care ne privim unii pe alții. Când viața merge bine, este ușor să fim generoși în interpretarea gesturilor celuilalt. Când însă apare o traumă, aceeași persoană care ne era sprijin poate deveni, în mintea noastră, cauza durerii.

Exact același lucru se întâmplă în Eden. Întrebat de Dumnezeu dacă a mâncat din pomul oprit, Adam răspunde: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Geneza 3:12). Eva, la rândul ei, spune: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom” (Geneza 3:13). După cădere, aceeași femeie devine, în discursul lui, explicația propriei prăbușiri. Păcatul nu a rupt doar relația cu Dumnezeu, ci a modificat și felul în care cei doi se priveau reciproc.

Același mecanism apare adesea și în căsnicie. După o dezamăgire majoră, întrebarea nerostită devine: „Cine este vinovat?” Transformăm durerea într-un proces de căutare a vinovatului. Există situații în care unul dintre parteneri poartă o responsabilitate reală. Scriptura nu ne cere să negăm adevărul și nici să minimalizăm răul. Dar chiar și atunci, **vindecarea începe abia atunci când scopul nu este condamnarea celuilalt, ci restaurarea relației.** A rămâne captiv în rolurile de „vinovat” și „victimă” înseamnă ca trauma să continue să condiționeze relația de căsătorie mult după ce evenimentul a trecut.

Dumnezeu nu intră în logica acuzațiilor reciproce. El îi ascultă pe amândoi, rostește adevărul despre consecințele păcatului, dar nu alimentează conflictul dintre ei. În schimb, începe chiar atunci lucrarea Sa

Atunci când soțul și soția încetează să se mai privească drept adversari și încep să privească împreună spre Dumnezeu, rana nu dispare imediat, dar încetează să mai fie centrul atenției lor.

de restaurare. Le face haine din piele, le vorbește despre viitor și le oferă promisiunea unui Mântuitor.

Poate că aceasta este una din cele mai importante lecții pentru cuplurile aflate în suferință. Trauma întreabă întotdeauna „cine este vinovat”. În timp ce Dumnezeu este interesat cum putem merge mai departe. Atunci când soțul și soția încetează să se mai privească drept adversari și încep să privească împreună spre Dumnezeu, rana nu dispare imediat, dar încetează să mai fie centrul atenției lor.

Poate că acesta este primul adevăr pe care îl învățăm de la Adam și Eva despre viața de cuplu: după o mare pierdere, cea mai mare ispită nu este doar să suferim, ci să ne transformăm unul pe altul în ciuda suferinței noastre. Însă Dumnezeu nu abandonează prima familie în mijlocul acuzațiilor reciproce și nici nu o lasă fără speranță. Chiar în afara Paradisului începe lucrarea Sa de restaurare.

În articolul următor vom descoperi un adevăr la fel de surprinzător: deși i-a scos din Eden, Dumnezeu nu i-a despărțit. Ce înseamnă acest lucru pentru cuplurile care încearcă să-și reconstruiască viața după o dezamăgire sau o traumă? 📌

MARIUS ANDREI, director al departamentelor Slujirea Pastorală/Familie, Uniunea de Conferințe

Misiune

DUMNEZEU *poartă de grijă*

Mulți îl întreabă pe Zeth Louis Lekatom-pessy cum reușește să-și întrețină soția și cei trei copii fără un serviciu stabil. Răspunsul lui este simplu: **„Dumnezeu poartă de grijă.”**

În timpul restricțiilor impuse de pandemia de COVID-19, Zeth, care locuiește pe insula Ambon, din Indonezia, a simțit că Dumnezeu îl cheamă la o credință mai profundă. În loc să-și pună încrederea în propriile resurse, a decis să se dedice lucrării misionare ca voluntar, fără să știe de unde vor veni veniturile necesare familiei.

Împreună cu soția sa, a întocmit o listă cu toate persoanele pe care le cunoșteau. În fiecare dimineață se rugau pentru fiecare persoană de pe listă, apoi urcau pe motocicletă și porneau în vizită. Discuțiile se transformau adesea în studii biblice, care, în timp, au dus la botezuri.

Într-o zi obișnuită vizitau aproximativ trei familii, iar uneori conversațiile se prelungeau până târziu în noapte.

Mulți nu puteau înțelege cum reușește familia să trăiască fără un salariu.

— Cum vă descurcați fără serviciu, fără economii și proprietăți? îl întreba unii.

Alții erau și mai sceptici:

— Este imposibil să trăiești fără un venit stabil. Dovedește-ne că se poate!

Zeth nu ascunde faptul că au existat momente dificile.

Într-o zi de vineri, familia nu mai avea niciun ban. El și soția lui au ingenuncheat și s-au rugat împreună, iar rugăciunea lor a continuat și în Sabat.

„Nu mai avem nimic în afară de Tine. Ne încredem doar în Tine”, I-au spus ei lui Dumnezeu.

În acea zi de Sabat, după încheierea serviciului divin, un bărbat necunoscut s-a apropiat de Zeth în parcare bisericii și i-a întins un plic.

— Acesta este pentru dumneavoastră. Continuați cu bucurie lucrarea pe care Dumnezeu v-a încredințat-o.

Ajuns acasă, Zeth a deschis plicul împreună cu soția sa. Înăuntru se afla o sumă suficientă pentru a acoperi cheltuielile familiei pentru câteva luni.

„Dintre sutele de experiențe în care Dumnezeu ne-a purtat de grijă, aceasta este doar una”, spune el.

Astăzi, Zeth studiază teologia la Universitatea Klabat pentru a fi și mai bine pregătit să ofere studii biblice. Dumnezeu continuă să poarte de grijă familiei sale, iar după absolvire este gata să slujească acolo unde va fi chemat, fie ca pastor, lucrător biblic sau în orice altă lucrare pe care Dumnezeu i-o va încredința.

Rugămintea lui este simplă:

„Rugați-vă pentru mine și pentru familia mea. Rugați-vă ca, după terminarea studiilor, Dumnezeu să mă ajute să conduc și mai mulți oameni în Împărăția Sa.”

Articol preluat de pe site-ul Adventist Mission
<https://adventistmission.org/mission-awareness/inside-stories/stranger-in-the-parking-lot>

Când carantina cauzată de COVID-19 l-a lăsat fără slujbă, Zeth a ales să devină lucrător biblic voluntar, fără venit garantat. El și soția sa se rugau și vizitau familii din insula Ambon pentru a le oferi studii biblice. Mulți se întrebau cum supraviețuiesc fără un salariu, dar Dumnezeu le purta de grijă în timp ce ei se concentrau pe aducerea altora la Hristos.

Trei lecții din GHETSIMANI

Faimosul pod Golden Gate, simbolul care leagă orașul San Francisco de statul California, în ciuda frumuseții sale, a devenit o destinație pentru oamenii prinși într-o rețea de izolare, disperare și depresie. Ei merg acolo în speranța că vor pune capăt suferinței lor. Un astfel de bilet de adio a fost colectat din acest loc acum câțiva ani, scris de o persoană anonimă în timp ce se îndrepta vertiginos spre podul Golden Gate. Persoana mergea spre pod cu gândul de a-și pune capăt zilelor, în timp ce o frază din bilet atrăgea atenția: „Dacă o singură persoană îmi zâmbește pe drum, nu voi sări.” Din nefericire, nimeni nu i-a zâmbit, așa că drama s-a produs.

În ciuda încercărilor extreme pe care le-a suferit Mântuitorul în Ghetsimani, de atunci și până astăzi lumina mântuirii se revarsă peste noi. Cerul ne zâmbește în fiecare ocazie când ne amintim de crucea lui Hristos. În limba ebraică, Ghetsimani înseamnă „presă de ulei”. Asemănător măslinelor presate în presă, Mântuitorul este „zdrobit” în teascul păcatelor lumii. Prins ca într-o menghină, despărțit de Tatăl, părăsit și trădat de ai Săi și asaltat teribil de Satana cu același gând: „Chiar unul dintre ucenicii

Tăi, care a ascultat sfaturile și învățăturile Tale și care a fost primul în activitatea bisericii, Te va vinde. Unul dintre cei mai zeloși urmași ai Tăi se va lepăda de Tine. Toți te vor uita...”¹, Isus avea să calce aproape singur în teasc. „Eu singur am călcat în teasc și niciun om dintre popoare nu era cu Mine” (Isaia 63:3).

Sunt multe lecții prețioase pe care le învățăm din Ghetsimani, însă trei sunt extrem de prețioase pentru fiecare suflet.²

Prima lecție.

„Ai voie să fii singur,
dar n-ai voie să abandonezi.”

Sentimentul de singurătate nu ține doar de lipsa fizică a cuiva, ci de lipsa înțelegerii și a împărtășirii trăite. Solitudinea este benefică uneori, fiind și o disciplină spirituală. Însuși Hristos a practicat solitudinea când a postit singur patruzeci de zile în pustie. Moise și Ilie au practicat și ei această disciplină spirituală.

În Ghetsimani, ucenicii dormeau în timp ce Hristos suferea agonia păcatelor care apăsau teribil pe conștiința Sa nepătată. Isus a trecut singur acest prag al singurătății. Dar, în singurătate, nu avem

dreptul să abandonăm calea credinței. Soluția? Rugăciunea fierbinte – chiar și atunci când toți ceilalți dorm.

A doua lecție:

„Ai voie să spui «nu mai pot»,
dar n-ai voie să spui «nu mai vreau».”

Față în față cu nemilosul chin, Isus Se roagă: „Depărtează paharul acesta de la Mine... Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39). Acest „nu mai pot” exprimă o sinceritate profundă. Totuși, nu este un refuz al nesupunerii. Este omenește să simți că nu mai poți, însă nu ai voie să renunți. Voia lui Dumnezeu trebuie să fie prioritară în viața noastră. Mai târziu, apostolul Pavel se roagă de trei ori lui Dumnezeu să depărteze „țepușul” din carnea lui: „Și ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:7-9). Dar tocmai „problema” – „țepușul” – era soluția la problema mândriei. Corifeii credinței au avut momente în care nu și-au mai dorit să trăiască, însă Dumnezeu nu i-a abandonat. Din moștenirea lui Martin Luther King ne-a rămas acest gând inspirat: „Dacă nu mai poți să zbori, atunci aleargă. Dacă nu mai poți să alergi, atunci mergi. Dacă nu mai poți să mergi, atunci târăște-te. Dar indiferent ce faci, trebuie să continui să mergi înainte.”

A treia lecție:

„Ai voie să fii trist, dar nu să disperi.”

„A luat cu El pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedee și a început să Se întristeze și să Se mâhnească foarte tare. Isus le-a zis atunci: «Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine»” (Matei 26:37-38).

„Dacă nu mai poți
să zbori, atunci aleargă.

Dacă nu mai poți
să alergi, atunci mergi.

Dacă nu mai poți
să mergi, atunci târăște-te.

Dar indiferent ce faci,
trebuie să continui
să mergi înainte.”

Domnul Hristos a simțit din plin gustul amar al tristeții în Ghetsimani. Ca om, Isus a cunoscut sentimente precum: tristețea, singurătatea, abandonul, agonia, frica. Chiar dacă limbajul evanghelic în limba greacă este și mai viu: „întristat până la marginea suportabilului”, „copleșit de groază, suferință sufletească profundă”, Mântuitorul nu a suferit din cauza unei slăbiciuni păcătoase sau de deznădejde vinovată – așadar, nu a căzut în disperare. Isus nu a suferit un episod depresiv în sens patologic, dar a cunoscut întunericul sufletesc în care se află mulți oameni, pentru a-i putea înțelege și salva.

Tristețea nu este un păcat, ci o stare prin care trec oamenii pe acest pământ. Din nefericire, tristețea este și un context al vieții de credință. Biblia o numește metaforic „valea umbrei morții” (Psalmii 23:4) sau „Valea Plângerii” (Psalmii 84:6). Când simți că nu mai poți, ce trebuie să faci? Roagă-te cum S-a rugat Isus. Marii oameni ai lui Dumnezeu au traversat Valea Plângerii și valea umbrei morții: Moise, Ilie, Ana, David, Ieremia, Iov, Iona etc. Nu ești singur. Mulți dintre cei mai mari oameni ai lui Dumnezeu au trecut prin văi adânci ale sufletului.

Agonia Domnului a fost atât de intensă, încât sudoarea Lui s-a transformat în picături de sânge: „A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (Luca 22:44). Această stare este cunoscută medical ca *hematidroză* – o condiție/boală rară, dar documentată, în care vasele capilare ale glandelor sudoripare se sparg din cauza unui stres extrem. Rezultatul este că sângele se amestecă cu sudoarea și pare că persoana „transpiră sânge”. Istoria confirmă, în dreptul condamnaților la moarte și al soldaților de pe front, acest fenomen medical rar, declanșat de frică dusă la paroxism. Regele Ludovic al XIII-lea al Franței suferea de hematidroză din cauza anxietății generate de problemele politice și sociale.

Deși aparent lăsat singur în teascul lumii, un înger a fost trimis de Tatăl să-L încurajeze pe Isus: „Și I s-a arătat un înger din cer, întărindu-L” (Luca 22:43). Când vei fi la limita suportabilității, Dumnezeu îți va trimite îngerul.

Ca o încurajare pentru vremuri grele este următoarea intervenție supranaturală din istoria pionierilor adventiști. Este vorba de începutul secolului XX. În Elmshaven, California, de-a lungul anilor, mai mulți vecini

și chiar pompieri au observat de mai multe ori, în timpul nopții, o lumină neobișnuită strălucind în jurul casei lui Ellen White. Crezând că este un incendiu, au venit repede să stingă focul. Însă, când ajungeau nu găseau nimic aprins. Cei din zonă au început să creadă că ceea ce vedeau nu era un foc pământesc, ci o manifestare supranaturală. Prezența îngerilor care ocroteau casa și pe slujitoarea Domnului.

În ciuda aparențelor împotrivoare: „Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie” (Psalmii 34:7).

DANIEL NIȚULESCU,
pastor Conferința Muntenia

Din nefericire, tristețea este și un context al vieții de credință. Biblia o numește metaforic „valea umbrei morții” (Psalmii 23:4) sau „Valea Plângerii” (Psalmii 84:6). Când simți că nu mai poți, ce trebuie să faci? Roagă-te cum S-a rugat Isus.

NOTE

¹ Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 687.

² Cele trei idei principale/interpretări aparțin pastorului Florin Ianovici.

PATRUZECI DE SECUNDE

*Cum un accident aproape fatal m-a învățat
că viața, harul și creativitatea sunt daruri
de la Dumnezeu*

Pentru mine, desenul nu a fost niciodată un simplu hobby. A fost modul în care am învățat să privesc lumea, să spun povești și să-mi exprim gândurile. Încă din copilărie am desenat aproape zilnic, iar această pasiune mi-a modelat identitatea și, mai târziu, întreaga carieră. Am lucrat în domeniul designului, ilustrației și publicității, convins că darul creativității este unul dintre cele mai frumoase daruri pe care Dumnezeu le oferă.

Nu mi-am imaginat niciodată că va veni o zi în care mă voi întreba dacă voi mai putea ține vreodată un creion în mână.

Totul avea să se schimbe într-o fracțiune de secundă. În timpul unei sesiuni obișnuite de patinaj, am căzut și m-am lovit violent cu capul de gheață. Sângele curgea șiroaie, dar eram încă conștient și preocupat doar să opresc hemoragia. Nu știam că adevăratul pericol era invizibil: în interiorul craniului se forma rapid un hematom care îmi comprima creierul și îmi puneia viața în pericol.

Intervenția promptă a personalului patinoarului, profesionalismul paramedicilor

și pregătirea echipei de neurochirurgie aveau să-mi salveze viața. După investigații, medicul mi-a spus fără ocolișuri: „Aveți un hematom cerebral masiv. Trebuie să vă operăm imediat.”

A urmat o clipă pe care nu o voi uita niciodată. Medicul s-a oprit și mi-a oferit timp să mă rog. Aveam mai puțin de patruzeci de secunde înainte de a fi dus în sala de operație. Ce îi poți spune lui Dumnezeu în doar patruzeci de secunde?

În astfel de momente, dispar toate iluziile despre controlul pe care credem că îl avem asupra vieții. Nu mai contează realizările, planurile sau imaginea pe care o avem despre noi înșine. Rămâne doar întrebarea esențială: sunt pregătit să-mi încredințez viața în mâinile lui Dumnezeu?

În viața de zi cu zi, avem impresia că mai este întotdeauna timp: timp să reparăm relații, timp să schimbăm direcția, timp să ne apropiem de Dumnezeu. Dar, în fața morții, toate aceste amânări își pierd sensul. În câteva zeci de secunde nu mai

Sunt împăcat cu Dumnezeu?

Am avut mai puțin de 40 de secunde

să mă rog în tăcere înainte ca neurochirurgul

să înceapă intervenția. Apoi luminile s-au stins.

Creativitatea exprimată prin artă și muzică a jucat un rol esențial în recuperarea lui Ed după accident, iar acest parcurs a culminat cu lansarea noului său album de compoziții originale.

simți nevoia să-I explici lui Dumnezeu cine ești sau ce ai realizat. Îți încredințezi pur și simplu viața în mâinile Lui.

În acele clipe am înțeles mai limpede ca oricând că mântuirea nu poate fi câștigată prin propriile merite. Viața este un dar. La fel și harul. Așa cum nu mă puteam salva singur pe masa de operație, tot astfel nu mă pot salva singur pentru veșnicie. „Prin har ați fost mântuiți, prin credință... nu prin fapte” (Efeseni 2:8,9).

Când m-am trezit după operație, primul lucru pe care l-am auzit a fost vocea neurochirurgului: „Am reușit să îndepărtăm hematumul.” Începea însă o altă luptă. Recuperarea nu a fost un drum spectaculos, ci o succesiune de pași mici, uneori descurajanți. Fiecare exercițiu, fiecare cuvânt rostit corect și fiecare gest recâștigat însemnau o nouă victorie. Am învățat că răbdarea este și ea o formă de credință.

Au urmat luni întregi de recuperare. Mergeam cu dificultate, aveam probleme de echilibru, vederea îmi era afectată, iar uneori cuvintele refuzau să iasă așa cum le gândeam. Dar cea mai mare teamă era alta: dacă nu voi mai putea desena niciodată?

Un prieten mi-a adus un caiet de schițe și o revistă cu o fotografie a celebrului B. B. King. Am încercat să desenez. Nu am reușit. Am închis caietul și l-am lăsat deoparte. După câteva săptămâni, m-am întors la el. M-am rugat și am început din nou, trășând primele linii cu emoția unui copil care învață să scrie. Încet, chipul muzicianului a prins viață pe hârtie. Atunci am simțit o ușurare pe care cu greu o pot descrie. Darul nu dispăruse. Era încă acolo, dar avea

nevoie de răbdare pentru a fi redescoperit. Desenul a devenit parte din recuperarea mea, fiind la fel de important ca exercițiile recomandate de terapeuți. Mai târziu am trecut prin aceeași experiență și cu muzica. Cântece pe care le interpretasem ani la rând trebuiau învățate aproape de la capăt. Dar, pas cu pas, ceea ce părea pierdut a început să revină.

În acea perioadă, o prietenă muziciană mi-a spus o frază pe care nu am uitat-o niciodată: **„Creativitatea este darul vindecător al lui Dumnezeu.”** Astăzi sunt convins mai mult ca oricând că avea dreptate.

Creativitatea nu este rezervată artiștilor. Ea este unul dintre darurile prin care Dumnezeu aduce echilibru, speranță și vindecare în viața oamenilor. Fie că desenăm, cântăm, scriem sau învățăm să privim lumea cu recunoștință, actul de a crea ne amintește că purtăm în noi ceva din imaginea Creatorului.

Experiența prin care am trecut m-a făcut să privesc altfel și oamenii din jur. Am redescoperit cât de vindecătoare pot fi încurajarea unui prieten, grija personalului medical, rugăciunile celor dragi și gesturile simple de bunătate. Dumnezeu lucrează adesea prin oameni obișnuiți, iar în cele mai întunecate momente ale vieții, prezența lor poate deveni o expresie concretă a harului Său.

Astăzi, prețuiesc două daruri mai mult decât oricând: harul și creativitatea. Harul mi-a reamintit că viața veșnică este un dar pe care nu-l pot câștiga, ci doar primi prin credință. Iar creativitatea mi-a arătat că Dumnezeu poate începe vindecarea chiar prin darurile pe care le-a așezat deja în mâinile noastre. 📌

YOUTH ALIVE:

*Un spațiu sigur
pentru întrebările adolescenților*

În perioada 13–19 iulie, Centrul de la Stupini a devenit locul de întâlnire pentru mentori, specialiști, lideri și aproximativ 150 de adolescenți veniți din mai multe zone ale țării, în cadrul taberei Youth Alive.

Youth Alive este un program inițiat de Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care pune accent pe sănătatea mintală, dezvoltarea echilibrată și formarea spirituală a tinerilor. În România, organizarea taberei a fost posibilă prin colaborarea dintre departamentele Sănătate, Tineret și Familie din cadrul Uniunii Române. Această colaborare a fost importantă tocmai pentru că problemele cu care se confruntă adolescenții nu pot fi privite separat: emoțiile, relațiile, sănătatea fizică, alegerile personale și viața spirituală sunt strâns legate între ele.

Programul s-a desfășurat în două etape. Primele trei zile, între 13 și 15 iulie, au fost dedicate pregătirii mentorilor. Miercuri, 15 iulie, au sosit adolescenții, iar din acel moment a început tabăra propriu-zisă, care a continuat până duminică.

Perioada de training a fost una intensă. Mentorii au participat la sesiuni menite să îi ajute să înțeleagă mai bine lumea adolescenților de astăzi, cu toate provocările, presiunile și întrebările ei. Pregătirea lor nu a avut în vedere doar buna desfășurare a

activităților, ci mai ales felul în care puteau construi relații bazate pe încredere.

Rolul mentorilor a fost acela de a fi prezenți, de a asculta și de a crea un spațiu în care adolescenții să poată vorbi deschis, fără teama de a fi judecați. Uneori, un tânăr nu are nevoie imediat de un răspuns sau de o soluție, ci de un adult care să îl asculte cu răbdare și să îi transmită că ceea ce simte contează.

După sosirea participanților, aceștia au fost împărțiți în 19 grupe, fiecare formată din aproximativ opt adolescenți și doi mentori. Formula grupelor mici a făcut posibil ca subiectele prezentate în cadrul seminarelor să fie discutate ulterior într-un mod mai personal. Astfel, adolescenții au putut pune întrebări, au împărtășit experiențe și au vorbit despre lucruri pe care, poate, nu le-ar fi abordat într-un grup mai mare.

Tabăra a reunit invitați din cadrul Conferinței Generale, al Diviziei Inter-Europene și al Uniunii Române. Printre aceștia s-au numărat Saw Samuel, vicepreședinte al Conferinței Generale, Sibusiso „Busi” Khumalo, directorul Departamentului Tineret al Conferinței Generale, Katia Reinert, director asociat al Departamentului Sănătate al Conferinței Generale, Sara Salazar Winter, directorul Departamentului Sănătate al Diviziei Inter-Europene, Roberto

Iannò, directorul Departamentului Familie al Diviziei Inter-Europene, și Florian Ristea, directorul departamentelor Școala de Sabat, Lucrare Personală și Misiune Adventistă din cadrul Diviziei Inter-Europene.

Din partea Uniunii Române au fost prezenți Ana-Maria Zafir, directorul Departamentului Sănătate, și Marius Andrei, directorul Departamentului Familie,

alături de numeroși specialiști, pastori, formatori și membri ai echipei de organizare.

Temele seminarelor au fost alese pornind de la realitățile pe care adolescenții le întâlnesc în viața de zi cu zi. S-a vorbit despre depresie și anxietate, despre gestionarea fricilor și a tristeții, despre inteligența emoțională, relații sănătoase și recunoașterea violenței în relațiile de

O GENERAȚIE SĂNĂTOASĂ, UNITĂ PENTRU A FACE BINE!

Aleg conștient, trăiesc deplin!

**15-19 IULIE
2026**

Stupini

cuplu. Alte sesiuni au abordat descoperirea scopului personal și a misiunii, sexualitatea sănătoasă, pornografia, sextingul și influența pe care acestea o pot avea asupra dezvoltării emoționale și relaționale.

Au fost discutate și dependențele comportamentale, precum utilizarea excesivă a telefonului, a rețelilor sociale sau a jocurilor video, dar și subiecte legate de consumul de substanțe, vapingul, fumatul și consumul de alcool. Adolescenții au aflat mai multe și despre legătura dintre sănătatea intestinală și funcționarea creierului, despre alegerile care contribuie la un stil de viață sănătos și despre modalități practice prin care își pot aprofunda relația cu Dumnezeu.

Deși subiectele au fost serioase, atmosfera taberei nu a fost una rigidă. Seminarele, activitățile, timpul petrecut în grupe și momentele informale s-au completat

reciproc. La masă, în pauze, în timpul jocurilor sau în conversațiile de seară s-au legat relații, s-au născut prietenii și s-au creat contexte în care adolescenții au putut fi ei înșiși.

Unul dintre cele mai valoroase lucruri a fost faptul că participanții au putut descoperi că nu sunt singuri în luptele lor. Mulți tineri trec prin frici, nesiguranțe, presiuni și întrebări despre care le este greu să vorbească. Uneori, chiar și simplul fapt de a auzi că și alții se confruntă cu lucruri asemănătoare poate aduce alinare și curaj.

Pentru unii dintre adolescenți, tabăra a fost ocazia de a pune pentru prima dată o întrebare pe care o ținuseră mult timp pentru ei. Pentru alții, a fost momentul în care au înțeles că a cere ajutor nu înseamnă slăbiciune. Dimpotrivă, poate fi unul dintre cei mai curajoși pași către vindecare, maturizare și echilibru.

Youth Alive nu promite răspunsuri simple la probleme complicate și nici soluții care funcționează peste noapte. Ceea ce oferă este, însă, la fel de important: informații corecte, adulți pregătiți să asculte, relații bazate pe încredere și un cadru în care tinerii pot învăța să facă alegeri mai sănătoase.

Mesajul transmis de mentori, invitați și organizatori a fost unul comun: fiecare adolescent are valoare, fiecare poveste merită ascultată, iar grija pentru sănătatea mintală trebuie să facă parte din felul în care Biserica îi însoțește pe tineri.

La finalul săptămânii, Youth Alive a rămas mai mult decât numele unei tabere. A fost o experiență despre apartenență, prevenție, relații și speranță. Un loc în care adolescenții au fost încurajați să se cunoască mai bine, să își înțeleagă emoțiile, să aibă grijă de mintea și de trupul lor și să îl descopere pe Dumnezeu ca pe un sprijin real în viața de zi cu zi. 🍀

**Tabăra Youth Alive
a fost o experiență despre
apartenență, prevenție,
relații și speranță. Un loc
în care adolescenții au fost
încurajați să se cunoască
mai bine, să își înțeleagă
emoțiile, să aibă grijă de
mintea și de trupul lor și să
Îl descopere pe Dumnezeu
ca pe un sprijin real în viața
de zi cu zi.**

Departamentul Tineret, Uniunea de Conferințe

*„Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea, ci fii o pildă pentru credincioși:
în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.” (1 Timotei 4:12)*

Predarea
inspirațională,
o metodă
folosită
de Isus

De ce ai ales să fii profesor? Este posibil ca decizia ta de a urma această profesie să fi fost influențată de unul sau mai mulți factori: exemplul unui dascăl, un gest de generozitate sau o faptă bună a unui profesor care ți-a marcat parcursul.

La începutul carierei mele didactice, directorul școlii mi-a oferit un sfat pe care nu l-am uitat niciodată: „Captează-le atenția elevilor!”, astfel încât să ajungă să îndrăgească matematica. Acest îndemn este în armonie cu bine cunoscuta afirmație a lui William Arthur Ward: „Profesorul bun explică. Profesorul foarte bun demonstrează. Profesorul extraordinar inspiră.”

Acest articol prezintă câteva principii esențiale ale predării inspiraționale și oferă un exemplu biblic care ilustrează această abordare.

Specialiștii în domeniu afirmă că o predare inspirațională presupune alegerea unui conținut relevant și stimulativ, conectat cu realitatea, precum și construirea unor relații solide între profesor și elevi (Williams și colab., 2016). În același timp, profesorul trebuie să încurajeze participarea activă a elevilor și să manifeste pasiune pentru ceea ce predă (Bryson & Hand, 2007).

Alți autori subliniază că educația ar trebui să-i ajute pe elevi să ducă o viață împlinită și plină de sens, caracterizată de generozitate, înțelepciune, spirit comunitar și o stimă de sine sănătoasă (Derounian, 2017).

Biblia oferă numeroase exemple de predare inspirațională. În cazul de față, Profesorul este Isus, iar unul dintre elevii Săi este Petru.

Isus Își caută ucenicii într-un mod surprinzător: merge chiar la locul lor de muncă (Matei 4:18). Prima Sa acțiune de recrutare are un succes remarcabil. Fără ezitare, cei chemați aleg să-L urmeze și să devină elevii acestei școli extraordinare (Matei 4:21).

Pe parcursul perioadei de instruire, Învățătorul desfășoară o activitate cu

**„Profesorul bun explică.
Profesorul foarte bun
demonstrează. Profesorul
extraordinar inspiră.”**

adevărat remarcabilă. Își vizitează ucenicii și Se îngrijește de nevoile lor (Matei 8:14), petrece timp de calitate împreună cu ei (Matei 17:1) și le câștigă încrederea (Matei 14:29).

Timpul pe care un elev îl petrece sub îndrumarea profesorului este limitat, iar în acest interval trebuie realizate cele mai importante obiective ale formării sale.

În cazul lui Petru, perioada de ucenicie se încheie, iar el începe să slujească. Rezultatele sunt evidente: predică Evanghelia, îi cheamă pe oameni la pocăință și la botez (Faptele 2:38). De asemenea, Dumnezeu lucrează prin el în mod minunat, vindecând un om paralizat și readucând-o la viață pe Tabita, femeia cunoscută pentru generozitatea și faptele ei bune (Faptele 9:40).

Profilul absolventului a fost atins. Cărturarii și conducătorii religioși ai vremii au remarcat acest lucru și „au recunoscut că fuseseră cu Isus” (Faptele 4:13).

Misiunea profesorului este una înaltă: să inspire. Specialiștii propun diferite modalități prin care acest obiectiv poate fi atins, însă Învățătorul Isus Hristos rămâne modelul suprem al predării inspiraționale.

Ellen G. White surprinde această idee astfel: „Isus este eficiența noastră în toate; Duhul Său trebuie să fie inspirația noastră; iar atunci când ne punem în mâinile Lui pentru a fi canale de lumină, mijloacele noastre de a face bine nu se vor epuiza niciodată.” (Ellen G. White, *Ser Semejante a Jesús*, p. 334)

GUDIEL ROBLERO, director al Departamentului de Cercetare și Studii Postuniversitare al Universității Linda Vista – Mexic

Păzește-ți INIMA mai mult decât orice (II)

În prima parte a acestui articol am urmărit drama unei inimi nepăzite și felul în care omul își poate pierde pacea, sănătatea și relația autentică cu Dumnezeu. Mai departe, Scriptura ne conduce spre soluția divină: lucrarea profundă și transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu.

În Epistola către Evrei apare una dintre cele mai profunde definiții ale modului în care Dumnezeu lucrează asupra inimii omului: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte suflul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12).

Acest text vine ca o lumină puternică peste întreaga dramă a inimii nepăzite. Autorul epistolei nu vorbește despre un cuvânt oarecare, ci despre un Cuvânt „viu și lucrător”. Nu despre o idee religioasă, ci despre o prezență care pătrunde în om și îl confruntă cu el însuși.

Omul modern este obișnuit să fie superficial în emoții, în trăire și în angajamente, dar înaintea Cuvântului lui Dumnezeu această mască începe să se fractureze. Scriptura nu lucrează doar asupra intelectului, ea pătrunde în zonele unde omul nu mai reușește singur să distingă adevărul despre sine.

De aceea, imaginea sabiei cu două tăișuri este atât de profundă. Nu este o sabie a pedepsei, ci a preciziei. Așa cum chirurgul pătrunde cu bisturiul până în țesutul bolnav fără să incizeze toate structurile adiacente, tot astfel Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde în cele mai ascunse structuri ale ființei umane. Scriptura separă în noi lucruri care par unite, dar care înaintea lui Dumnezeu sunt diametral opuse: emoția religioasă de convertirea reală, entuziasmul de sfințire, activitatea pentru Dumnezeu de relația cu Dumnezeu.

Astfel, Cuvântul nu distruge omul, ci îl curăță de amestecul periculos dintre mândrie și umilință, dintre slujire și vanitate, dintre credință și autosuficiență.

Cuvântul lui Dumnezeu „desparte suflul și duhul”. El arată că nu tot ce pare spiritual este și sfânt. Autorul merge și mai departe când vorbește despre „încheieturi și măduvă”. Imaginea este aproape chirurgicală: încheietura aparține structurii vizibile și funcționale a corpului, în timp ce măduva este ascunsă în interiorul osului, protejată și inaccesibilă intervenției obișnuite. Autorul sugerează astfel că acest Cuvânt al lui Dumnezeu are o putere de pătrundere superioară oricărei explorări umane, capabilă să „secționeze” și să expună structurile cele mai profunde și ascunse ale ființei, acolo unde se formează adevăratele motivații ale inimii.

Aceasta explică de ce întâlnirea autentică cu Scriptura poate deveni uneori incomodă. Omul preferă adesea o religie care îl liniștește fără să îl transforme, fără să îl provoace la luptă sau la sacrificiu. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu mângâie superficial. El descoperă mai întâi rana. Judecă „simțirile și gândurile inimii”. Nu doar faptele vizibile, ci izvoarele lor. Îndepărtează zonele gangrenate și permite astfel refacerea deplină și vindecarea.

„După cum, dacă mâna ta sau piciorul tău te fac să cazi în păcat, taie-le și leapădale de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop sau ciung, decât să ai

Scriptura separă în noi lucruri care par unite, dar care înaintea lui Dumnezeu sunt diametral opuse: emoția religioasă de convertirea reală, entuziasmul de sfințire, activitatea pentru Dumnezeu de relația cu Dumnezeu.

**Într-o lume a aparențelor
religioase, adevărata pază
a inimii începe atunci când
omul nu mai vine înaintea lui
Dumnezeu ca actor, ci ca
o persoană cu inima rănită,
care dorește să fie vindecată.**

două mâini sau două picioare și să fii aruncat în focul veșnic. Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață numai cu un ochi, decât să ai amândoi ochii și să fii aruncat în focul gheenei” (Matei 18:8-9).

Uneori vine la mine câte un pacient cu un singur deget al piciorului gangrenat. Îi explic că țesutul este deja mort și că, pentru a-i salva viața și restul membrului, trebuie intervenit rapid și amputat degetul. Șocul este mare. Majoritatea acceptă tratamentul propus, dar sunt și unii care refuză, pleacă acasă, sperând că lucrurile se vor rezolva de la sine. Dar gangrena, necroza, nu stă pe loc. Când revin, nu mai este afectat doar un deget, ci toate degetele sau chiar întregul picior și atunci, în loc să amputăm un singur deget, trebuie să amputăm întregul membru. Am avut un pacient care a preferat să moară decât să accepte amputarea porțiunii distruse. Este greu să pierzi un membru. Nimeni nu poate spune altfel. Dar viața este mai prețioasă decât partea sacrificată pentru a o salva.

Și în viața spirituală se întâmplă la fel. Omul se atașează de lucruri care îl distrug: un păcat tolerat, un obicei ascuns, aparent nevinovat, o amărăciune hrănită ani întregi. Refuză să renunțe la ele pentru că „doar o mică parte” pare afectată. Dar răul netratat se extinde întotdeauna. Uneori, Dumnezeu trebuie să îndepărteze într-un

mod dureros ceea ce a devenit mort în noi, pentru a ne salva viața.

În concluzie, această lucrare profundă nu are ca scop distrugerea omului, ci restaurarea lui. Dumnezeu nu descoperă întunericul pentru a umili, ci pentru a vindeca. Așa cum medicul nu poate trata o boală pe care nu o identifică, tot astfel Dumnezeu nu poate vindeca ceea ce omul refuză să aducă în lumină.

Din această perspectivă, adevărata „pază a inimii” nu înseamnă construirea unei imagini religioase impecabile, ci capacitatea de a sta sincer înaintea Cuvântului transformator al lui Dumnezeu și disponibilitatea de a opri zgomotul agitat al lumii pentru a asculta glasul lui Dumnezeu.

Vi s-a întâmplat să deschideți Biblia și chiar atunci să sune telefonul, să primiți mesaje, să vă năpădească tot felul de îngrijorări sau să vă amintiți că sunt lucruri care trebuie rezolvate urgent? Invitația pe care Cerul ne-o face astăzi este să ne oprim și să ascultăm.

Tocmai de aceea Scriptura rămâne atât de actuală. Ea înțelege omul într-un mod pe care psihologia și medicina modernă încep abia acum să îl perceapă. Emoțiile ascunse, conflictele nerezolvate, frica persistentă, vinovăția sau ostilitatea reprimată nu rămân doar „stări sufletești”; ele modifică efectiv organismul. Creierul, sistemul endocrin și sistemul imunitar intră într-o stare de tensiune cronică. Omul poate continua să funcționeze ani întregi, dar în interior se produce o uzură lentă, aproape invizibilă.

Aici este momentul în care Cuvântul lui Dumnezeu intervine tocmai pentru a restaura unitatea pierdută a ființei. El separă pentru a putea vindeca. Descoperă pentru a putea curăți. Taie pentru a salva.

Aici se află una dintre cele mai mari speranțe ale omului: Dumnezeu vede adevărul despre noi mai profund decât îl vedem noi înșine și totuși continuă să dorească vindecarea, nu abandonul nostru.

Într-o lume a aparențelor religioase, adevărata pază a inimii începe atunci când omul nu mai vine înaintea lui Dumnezeu ca actor, ci ca o persoană cu inima rănită, care dorește să fie vindecată.

Apostolul Pavel, în Epistola către Galateni, nu vorbește doar despre păcate, ci despre două surse de viață. „Faptele firii” nu sunt simple greșeli morale; ele sunt semnele unui izvor contaminat, otrăvit. În opoziție, „roada Duhului” nu este produsul unei performanțe religioase, ci expresia unei alte surse de alimentare interioară.

Este esențial că Pavel spune „roadă”, nu „efort”. Rodul apare atunci când seva din care se hrănește copacul este sănătoasă. Pomul nu produce fruct prin luptă și tensiune, ci prin conectare la viață.

Se păstrează astfel un echilibru esențial: omul este chemat la disciplină spirituală, dar nu la autosuficiență spirituală. Paza inimii nu este legalism și nici pasivitate. Nu este nici încercarea de a te salva singur, nici abandonul fatalist în fața firii. Este cooperarea zilnică dintre voința omului și lucrarea Duhului lui Dumnezeu.

Tocmai de aceea, criza lumii moderne nu este în primul rând economică sau politică, ci una a izvoarelor. Civilizația contemporană a dezvoltat mijloace extraordinare de prelungire a vieții biologice, dar tot mai puține instrumente pentru păstrarea sănătoasă a vieții lăuntrice. Omul modern seamănă adesea cu un râu impresionant la suprafață, dar cu izvorul aproape sec.

Evangelhia nu se oprește la diagnostic. Dumnezeu nu îi spune omului doar „păzește”, ci îi oferă din nou acces la apă vie. „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: *Dă-Mi să beau!*, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.» «Doamne», I-a zis femeia, «n-ai cu ce să scoți apa, și fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai, dar, această apă vie? Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov,

care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?»

Isus i-a răspuns: «Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă, apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică»” (Ioan 4:10-14).

Adevărata convertire nu este simpla schimbare a comportamentului, ci transformarea sursei. Omul nou nu este cel care învață să mimeze binele, ci cel în care începe să curgă altă viață.

În Eden, omul a pierdut lumea pentru că nu și-a păzit izvorul inimii. Astăzi, omul își poate pierde sufletul în același mod. Adevărata înțelepciune începe în clipa în care omul îndrăznește să se întrebe sincer: „Ce fel de izvor curge din mine?”

Raportul biblic ne spune că Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care „umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El” (Faptele 10:38).

Să-L invităm pe Isus să treacă și pe la noi, iar El va veni în locul în care suntem.

Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbele 4:23). 🍀

Dr. ANA-MARIA ZANFIR, directorul Departamentului Sănătate, Uniunea de Conferințe

Adevărata convertire nu este simpla schimbare a comportamentului, ci transformarea sursei. Omul nou nu este cel care învață să mimeze binele, ci cel în care începe să curgă altă viață.

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA,

*recunoscută oficial drept
cult creștin în Sri Lanka*

**După mai bine de un secol
de rugăciune și eforturi,
Sri Lanka recunoaște oficial
Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea
drept cult creștin.**

După mai bine de un secol de progres, a fost atins un moment istoric. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Sri Lanka a dobândit statutul oficial de cult creștin din partea Departamentului pentru Afaceri Religioase Creștine, aflat în subordinea Ministerului Buddhasasana al Afacerilor Religioase și Culturale. Recunoașterea, acordată la 19 iunie, marchează un pas important pentru lucrarea, statutul juridic și misiunea Bisericii Adventiste în Sri Lanka.

Biserica Adventistă este prezentă neîntrerupt în Sri Lanka din anul 1904, slujind comunitățile locale prin evanghelizare, educație, lucrare medicală și activități umanitare. Astăzi, activitatea Bisericii în această țară este organizată prin Misiunea Ceylon (CMS), noua denumire a fostei Misiuni Sri Lanka. Deși Biserica Adventistă este prezentă în țară de 122 de ani, până acum nu fusese recunoscută oficial drept cult creștin. Ea funcționa doar ca persoană juridică înregistrată, statut care genera diverse dificultăți juridice și administrative.

În lipsa recunoașterii oficiale ca fiind cult creștin, Biserica Adventistă întâmpina dificultăți în înființarea de noi lăcașuri de cult, în obținerea protecției juridice și în accesarea facilităților acordate în mod obișnuit cultelor recunoscute. În unele cazuri, neclaritățile privind statutul juridic al Bisericii au determinat alte grupări creștine să susțină că aceasta nu este un cult creștin recunoscut.

Procesul oficial de înregistrare care a condus la această aprobare a început în

2025, sub conducerea lui Jung HyoSŭ, președintele Diviziei Asia-Pacific de Nord (Northern Asia-Pacific Division – NSD), împreună cu fostul secretar executiv și fostul trezorer ai Diviziei. După alegerea noii echipe de conducere în cadrul sesiunii administrative din 2025, Majintha Gunathilake, actualul secretar executiv al NSD, și actualul trezorer, Shiron Erinton Perera, au continuat procesul alături de Jung, până când Biserica Adventistă a primit, în cele din urmă, recunoașterea oficială.

E. M. U. S. K. Bandara, director al Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă din cadrul Misiunii Ceylon, a avut un rol esențial pe tot parcursul procesului. El a coordonat comunicarea cu autoritățile guvernamentale și a urmărit îndeaproape evoluția cererii în toate etapele sale. Procesul a beneficiat și de sprijinul Diviziei Asia-Pacific de Nord.

Bandara a declarat că recunoașterea oficială este rezultatul rugăciunilor și eforturilor depuse de Biserică de-a lungul multor ani.

„Timp de 122 de ani, conducătorii Bisericii au încercat în repetate rânduri să înregistreze Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea drept cult creștin distinct, însă toate demersurile au eșuat. Lipsa acestei

recunoașteri a afectat numeroase aspecte ale lucrării noastre.”

Bandara a amintit că un incident petrecut în 2014, la Biserica Adventistă din Deniyaya, a reprezentat un punct de cotitură important. La acea vreme, biserica s-a confruntat cu preluarea forțată a proprietății sale, iar, în timp ce căuta sprijin juridic, el a intrat în contact cu lideri ai comunității creștine și cu reprezentanți ai Departamentului pentru Afaceri Religioase Creștine.

„La început, a fost doar un demers pentru a găsi o soluție la problema imediată. Însă, prin această experiență, Biserica a găsit o cale de a continua dialogul cu autoritățile.”

În anii care au urmat, în calitate de director al Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă, Bandara s-a întâlnit în mod regulat cu reprezentanți ai autorităților. El le-a prezentat istoria, convingerile și activitatea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a discutat posibilitatea ca aceasta să primească recunoaștere oficială și statut de **cult creștin**.

Bandara și-a amintit și de o discuție purtată cu directorul Departamentului pentru Afaceri Religioase Creștine.

„Când am vorbit despre posibilitatea înregistrării Bisericii noastre, directoarea mi-a explicat că multe cereri fuseseră respinse deoarece nu îndeplineau condițiile necesare. Totuși, mi-a spus că, dacă vom depune un dosar complet, care să respecte toate cerințele, îl va înainta Comitetului Superior.”

Cu aprobarea Comitetului Executiv al Misiunii Ceylon, Biserica Adventistă a pregătit documentația necesară și a depus cererea. Dosarul a fost analizat de Comitetul Superior, de Ministerul Afacerilor Religioase și de alte autorități guvernamentale, iar aprobarea finală a fost acordată la 19 iunie.

Bandara și-a exprimat recunoștința față de autoritățile guvernamentale, personalul ministerului, membrii comitetului executiv și față de toți cei care au contribuit la desfășurarea procesului de evaluare.

„Îi mulțumim lui Dumnezeu că a deschis o ușă care a rămas închisă mai bine de un secol. Această recunoaștere este rezultatul eforturilor întregii Biserici și o dovadă a călăuzirii lui Dumnezeu.”

Conducătorii Bisericii consideră că această recunoaștere înseamnă mult mai mult decât o realizare administrativă. Bisericile adventiste de ziua a șaptea pot fi acum recunoscute oficial ca lăcașuri de cult și pot beneficia de facilitățile și drepturile acordate cultelor recunoscute de stat, inclusiv în ceea ce privește utilitățile, taxele și alte beneficii. Noul statut consolidează, totodată, baza juridică a Bisericii și oferă un cadru mai sigur pentru dezvoltarea viitoare a lucrării.

Recunoașterea oficială va facilita înființarea de noi lăcașuri de cult, va consolida colaborarea cu autoritățile și organizațiile comunitare și va permite bisericilor adventiste să beneficieze de recunoașterea și facilitățile acordate cultelor religioase. De asemenea, se estimează că aceasta va crea noi oportunități pentru înființarea de noi comunități, proiecte de implicare în comunitate, Hope Channel Sri Lanka, Adventist World Radio, instituții de învățământ și lucrarea medicală, pe măsură ce Biserica Adventistă continuă implementarea Planului Strategic 2026–2030. 🌟

Articol preluat de pe site-ul ANN
<https://adventist.news/news/seventh-day-adventist-church-officially-recognized-as-christian-denomination-in-sri-lanka>

VECHIUL TESTAMENT CĂRȚILE BIBLIEI

de Isabella Țăranu

Completează literele lipsă din numele cărților Bibliei.

1. G_n__a
2. Ex__u__
3. Le_i__cul
4. N_m__i
5. De__er_n_m_l
6. I_s__a
7. Ju__c_t_r__
8. R_t
9. 1 S_m__l
10. 2 Sa__e__
11. 1 Î_p__aț__
12. 2 Îm__r_ț__

13. 1 Cr__i_i
14. 2 C_o__ci
15. E_r__
16. Ne_m_a
17. Es__r__
18. I_v
19. Ps__m__
20. P_o__rb_le
21. Ecl__i_st_l
22. C_nt_r_a Că__ăr_l_r
23. Is__a
24. Ie__m_a

25. Plă__r_l__
lui Ie__m_a
26. Ez__h_el
27. D_n__l
28. O_e__
29. I_e__
30. A_o__
31. O_a__a
32. I_n__
33. M_c__
34. N_u__
35. Ha__c_c
36. Ț_f__ia
37. H_g_i
38. Za__r_a
39. M_l__hi

URMÂNDU-L PE HRISTOS

DWAIN N. ESMOND

DWAIN N. ESMOND, EDITOR

URMÂNDU-L PE HRISTOS

CELE 20 DE PUNCTE ESENȚIALE PE CARE
FIECARE LIDER AR TREBUI SĂ LE CUNOASCĂ

URMÂNDU-L PE HRISTOS

DWAIN N. ESMOND

URMÂNDU-L PE HRISTOS

DWAIN N. ESMOND

60498